

Դանիել Վարուժան

Գրգանք

Անոր որ պիտի գա...

Ափը լճակին մենավոր՝
Ուր տընակս իմ կախարդորեն շիներ եմ՝
Ձեռն ի ծընոտ ըսպասեցի իր գալուն:
Նըռենիին տերևներուն տակ բոսոր,
Նուտի մը պես ճեղքված,
Միրտըս, շիթ շիթ, արյուն թորեց ծունկերուս՝
Կարոտը սե՛րս արյունեց.
Եվ ամիսներ բովանդակ
Եղնիկի պես լացի գոհար արցունքներ
Ափը լճակին մենավոր:

Ու վերջապես ան եկավ
Այգիներեն քաղցրաբույր՝
Ու ողկույզներն, ըստինքներու պես լեցուն,
Հողին վրա կը կախվին,
Մոր մը գրրկեն, որ իր մազերը խարտյաշ
Ամեն առտու, ճաճանչներու պես, սանտրեց,
Շուշաններու պարտեզեն՝
Ուր տատրակներն Անմեղություն՝նը կ'երգեն՝
Ան վերջապես ա՛լ եկավ:

Ո՛վ վարսագեղ հովվուհիս,
Որ աղբյուրին լույսեն ծըլած խոտին մեջ,
–Գալու համար իմ սիրույս–
Լըքեց անթիվ գառնուկներն իմ մոլորուն.
Եվ գարնելով փարախին դրան քարին վրա
Խորտակեց սրինգը տոսախ
Խենթի մը պես կողկողագին ողբալեն,
Ո՛վ վարսագեղ հովվուհիս:

Երբ նես մըտավ իմ շենես,
Ձյուն կարապներս օձաճապուկ վիզերնին
Կարկառեցին դեպ անոր,
Դեպ մարմարե իր ոտքերուն համբույրին:
Եվ շունս հըլու, փորին վըրա սողալով,
Եկավ լիզել կրունկներն անոր աղամանդ.
Ժըպիտներով աչքերը լի, վիթի պես,
Ան ներս մըտավ իմ շենես:

Տնակըս բույրո՛վ լեցվեցավ,
Չի ծոթրիններ ծորեցան
Պատմումանին քըղանցքեն,
Չի արևով օձված ոսկի մազերեն
Բուրյան մեղրեր ծորեցան.
Եվ բիբերեն՝ մարգրիտներու պես փաղփուն՝
Թափթըփեցան ասուպներ.
Տնակըս լույսո՛վ լեցվեցավ:

Մեզ գրըգարան շինեցի.
Գարնան բուրը վարդերը գոգ գոգ բերած՝
Հարդարեցի մեր անկողինն հիմենի.
Նունուֆարներն՝ որոնց ծղոտները կակուղ
Հոտող սուրիս ներքև արյուն ծորեցին՝
Մեր գըլխուն տակ բարձ եղան.

Ծաղիկներովն հողին և ջինջ ջուրերուն,
Աղվամագով տատրակներու դունչերուն
Մեզ գրրգարան շինեցի:

Վարդերուն վրա փրփրեցավ
Իր մերկությունն երե՛ք անգամ կաթնային,
Հրնդկաստանի յուղերով
Լույսերու պես օժեցի շեկ վարսերն իր.
Եվ ծալերուն մեջ մարմինին՝ իր բոլոր
Խրնկամաններըս քրրնորեն պարպեցի:
Ան, առաջին համբույրիս տակ խրոռված,
Օշնանի պես պրդպրջուն
Վարդերուն վրա փրփրեցավ:

Ու քրնացավ կուրծքիս վրա...
Օ՛, մատերս իմ՝ որ ժամերով լողացին
Մազերուն մեջ հորդառատ.
Օ՛, բերանն իմ՝ որ բերնին վրա ըզգըլխիչ՝
Խըմեց սափորն իր սրբտին:
Իրար հյուսված, մենք բաղեղներ խանդակաթ.
Ծաղիկներուն միջև հեղ մ'ա՛լ ծաղկեցանք:
Ան քրնացավ կուրծքիս վրա...

Կարապներն ա՛լ թուխս նըստան.
Եղեգնուտին մեջ քամին մեղմ նըվազեց
Ծըլարձակման մեծ օրենքները Գարնան.
Նունուֆարի հոտված ծղոտները դարձյալ
Չուրին մեջեն արձակեցին փթիթներ:
Մերին սրբտերն ունկընդիր
Իրարու մեղմ տըրոփյունին՝ նընջեցին.
Եվ լիճին խորն, աստղերուն վրա թևամփոփ,
Կարապներն ա՛լ թուխս նըստան: